

Mendian gora

X. Amuriza
Imanol

Men - di - an go - ra ha - ri - tza, ahun - tzak hai - ze - tan da - bil - tza,
i - tsa - so - a - ren a - ri - mak da - kar ur gai - ne - an bi - tsa.
Kan - ta - tu nahi dut bi - zi - tza us - tel - tzen ez ba - zait hi - tza,
mun - du - a dan - tzan ja - rri - ko nu - ke Jain - ko - a ba - nin - tza.

1. Mendian gora haritza,
ahuntzak haitzetan dabilta,
itsasoaren arimak dakar
ur gainean bitsa.
Kantatu nahi dut bizitza
usteltzen ez bazait hitza,
mundua dantzan jarriko nuke
Jainkoa banitza. (bis)

2. Euskal Herriko tristura,
soineko beltzen joskura,
txori negartiz bete da eta
umorez hustu da.
Emaidazue freskura,
ura eskutik eskura,
izarren salda urdina edanda
bizi naiz gustura. (bis)

3. Euskal Herriko poeta,
kanposantuko tronpeta,
hil kanpaiari tiraka eta
hutsari kolpeka.
Argitu ezak kopeta,
penak heurtzat gordeta,
goizero sortuz bizitza ere
hortxe zegok eta. (bis)

4. Mundua ez da beti jai,
inoiz tristea ere bai;
baina badira mila motibo
kantatzeko alai.
Bestela datozen penai
ez diet surik bota nahi;
ni hiltzen naizen gauean, behintzat,
eizue lo lasai. (bis)